

O festiválku Tramprská nota v Padochově na Jižní Moravě se ke mně řadu let nesly příznivé reference, život ale chtěl, abych se dostal až na ročník číslovaný obávanou třináctkou. K padochovské sokolovně jsem dorazil v sobotu 12. května dopoledne, akorát tak, abych přes plot hřiště viděl slavnostní zahájení festivalu. U hranice, která čekala na večerní zapálení, byla vztyčena festivalová vlajka a na scéně, rovněž na hřišti, mohl zakrátko začít soutěžní program... Chybí mi tedy páteční, údajně velmi zdařilý, předfestivalový oheň, ale u toho hlavního jsem byl:

Úvodní písničkářská soutěž byla obsazena skromně, toliko pěti sólisty či duety. Jejimi hvězdami byly dvě dámy - mladičká, slibná písničkářka **Iveta Iřča Škorpíková** z Poličky vystupující v duu s velmi dobrým kytaristou

T

omášem Honsou

a

Simona

foto: Iva Zůčlková ©

Klímová, zkušená, v posledních létech sólová písničkářka ze Slaného. Obě dvě soutěžící upoutaly pozornost jak autorsky, tak muzikantsky. Simča získala pozornost divákova ucha upřímností autorské výpovědi a zpěváckou dokonalostí, Iřčiným trumfem byl hudebně pestrý doprovod dvou kytar. Pánská část písničkářské soutěže byla záležitostí

Pavla Jima

Macháčka

Z

Brna,

Zbyňka Ziggyho Horvátha

z Otrokovic a

Miroslava Fricka

Janáče

z Břidličné. Jimovi, kterého jsem už slyšel hrát lépe, se moc nedařilo. Navíc své vystoupení podivně zpestřil přizváním američana

Grega

, kytaristy, se kterým se seznámil doslova pár minut před vystoupením. Jejich výkon ve společně hraných písničkách tomu odpovídal... Vystoupení zpěváka a kytaristy Ziggyho probarvoval hrou na perkuse hráč, o kterém jsme se dozvěděli jen, že se jmenuje Radek. Autorsky mi Ziggy připoměl Karla Kryla, aniž bych ho chtěl obvinít z epigonství. Jen škoda, že krylovskou přímočarost v textech nahradil prvoplánovostí. A chlubit se při soutěžním vystoupení tím, že jezdí s jistou politickou celebritou jako písničkář po besedách, považuji za dost nevhodné. Nicméně jeho kytara a hlas zní velmi dobře... Zajímavým hlasem upoutal pozornost i Fricek z T.O. Zlomená podkova, který ve svém krátkém vystoupení předvedl převážně autorské písničky patřící, z celé soutěže sólistů a duet, k trampskému ohni nejvýrazněji.

I když vyhlášení vítězů proběhlo až večer u ohně, nebudu čtenáře napínat. Z rozhodnutí poroty (Ivan Brázda - Pipin, Jiří Bláha - Brďa a Tomáš Smejkal - Smídrs, zkušení trampští muzikanti) získali ocenění v této části soutěže na 3. místě Fricek Janáč, na 2. Ifča Škorpíková & Tomáš Honsa a na 1. Simča Klímová. Diváci udělili 2. až 3. místo Simče a Frickovi a vítězství přičkli Ziggimu. Diváci udělili i zpěvacká ocenění: Zlatou vránu Simče Klímové a Zlatého havrana Ziggimu Horváthovi, kterého porota navíc ocenila za zvláštní hudební projev.

Během písničkářské soutěže se poprvé přihlásila trináctka číslující ročník festivalu: Padochovem prolétla větrná smršť. Rozkvetlé kaštany obklopující sokolovnu sice nelámala, ale na to, aby drobátko pobořila a málem odnesla stříšku nad pódiem stačila. Během programu prováděná náprava, včetně ukotvování stříšky, narušila a protáhla vystoupení Ziggyho Horvátha. "*Dvanáct let ten kiosek na scéně bez problémů stál...*" povzdechl si jeden z organizátorů Trampské noty, Jarda Řezáč - Hráč.

První hostující kapela, českobudějovická **Bonsai č.3**, tak nastupovala na scénu s více než hodinovým zpožděním. Po nedávné přestavbě jí to opět obdivuhodně hraje, ladí a zpívá. Jen o perspektivnosti repertoáru zděděného po jediné kapele (stejného, nečíslovaného názvu) mám pochybnosti a do jisté míry závidím kapelníkovi Vaškovi Koblencovi jeho nezlomnou víru ve Stralczinského a Poláčkův odkaz.

Po vystoupení Bonaie č.3 následovala soutěž kapel, hrajících v půlhodinových setech. V prvním kapelním soutěžním bloku jsme viděli dobře sehranou trampskou, typickou brněnskou swingovku **Kati** (ve srovnání se staršími soupeřícími stejného soundu jim chybí trochu lehkosti a odvazu, ale jinak O. K.), trio **Šakali** též z Moravy (je mi líto - pro mne stále nepřesvědčivé),

Hrají T.O. Rowers - Brno

foto: Tonda Musil ©

Cabriolet z Frýdku Místku (prezentuje se jako folk-rock a výrazně se podobá Kamelotu, včetně projevu sólového zpěváka), sedmičlenný dvougenerační brněnský soubor **Ibatak** (dost dobře hraje vesměs převzatý repertoár možná příliš širokého žánrového záběru, má kvalitní sólovou zpěvačku) a zřejmě nejmladší a zároveň nejzajímavější kapela tohoto bloku, **Hrnek**

z Hlučína a Orlové (pět členů kapely, ve většinou pro ně skládaných trampfolkových písničkách, dobře pracuje s vícehlasy, většinou s dominantní úlohou Galči Kolátkové a Máji Duciucové).

Hned zkraje tohoto soutěžního bloku se ozvala třináctka podruhé: Došlo ke krátké, leč důrazné, průtrži mračen, která svůj díl vody uložila i do aparatury zvukmistra Martina Lukáška - Sama, čímž nastal další průtah. Vysoušení aparatury v sokolovně, hrozba stěhování hlediště pod pódium v jejím sále, "vzpoura" diváků, že chtějí zůstat venku, kde během hodinky vysoušení aparátu na nebi definitivně zvítězilo sluníčko. Nakonec šťastné pokračování pod širým nebem.

Osadní soubor brněnské **T. O. Rowers**, druhý host programu, vstupoval vinou výše uvedených přírodních katastrof s bezmála dvouhodinovým zpožděním. Panovala-li mezi diváky do té chvíle aspoň lehká nervozita, písničky Rowerů plné slunce a strhujících melodií ji dokonale zahaly. Tomuhle početnému osadnímu bandu to úžasně šlape bez mála čtyřicet let a dá snad Pajda, že mu jeho hudební mládí ještě dlouho vydrží... Nejedna z přítomných muzikantů si byl zblízka obhlédnout Sirovu lubovou kytaru zakázkově postavenou ve Furchově továrně. Pochvalně mručeli všichni.

Po vystoupení druhého hosta Trampské noty otevřel druhý kapelní soutěžní blok **Sunset** z Mladé Boleslavi (takřka popfolková formace, jejímž zpěvačkám to dost neladilo - třeba je to jindy lepší). Po Sunsetu následoval dobře sehraný bluegrassový

Flám

z Prštic. Kapela, po teprve ročním působení, doplňuje autorský repertoár převzatý dílem od Copu, což maně vybízí ke srovnávání. To dopadá dost dobře, ale až bude repertoár zcela původní, bude paráda ještě větší! Objevem pro mne byla následující skupina

Neshody

z Brna, jejíž vystoupení s obrovským nadšením zpestřil potomek členů skupiny, manželů Němčanských, čiperný klučina hrubě předškolního věku. Letos osmnáctiletá kapela se loni vrátila na scénu po několikaleté pauze a hned zabodovala na Mohelnickém dostavníku. V Padochově zaslouženě upoutala pozornost diváků i poroty svojí trampfolkovou tvorbou, kvalitními instrumentálními i vokálními výkony i úsměvným nadhledem. Předposlední soutěžící kapelou byli loňští "zahradní Krtci"

Pupkáči

z Lipníku nad Bečvou, nejtrampštější soubor celé soutěže. Jejich zdánlivě jednoduché trampárny s kvalitními vtipnými texty (většinou díla členů kapely, hudebně Michala Odložilíka - Hrocha a textařsky Blanky Prudilové - Tornáda) předváděné v dokonalém, nápaditém vokálním provedení, často hudebně probarvené skvělou foukací harmonikou Frankie Frankoviče, jsou steně životaschopné v kruhu kamarádů u ohně jako na koncertním pódium. A takové mají trampské písničky být! K vystoupení poslední soutěžící kapely, šestadvacátý rok vystupující pražské

Sekvoje

, se nechci vyjadřovat, protože patřím k jejímu inventáři. Nicméně musím říci, že kapela zahrála s nasazením, které mě až překvapilo... Cestou domů jsem byl Sekvojáky požádán, abych v tomto článku poděkoval padochovskému publiku za soustředěnou pozornost, kterou jim dokázalo věnovat přesto, že program se nečekaně protáhl do pozdních večerních hodin.

Ceny, stejně jako písničkářské, až u ohně udělené: u diváků na 2. až 3. místě Ibatak a Flám, na 1. místě Hrnek, u poroty 3. Neshody, 2. Sekvoj a 1. Pupkáči. Dále udělila porota ceny za instrumentální výkony banjistovi Flámu Radkovi Ronymu

foto: Iva Zůčlková ©

Votavovi a multiinstrumentalistovi Sekvoje Mirkovi Burianovi za hru na mandolínu. Cenu časopisu Oslavské Boudy, jejíž šéfredaktor Igor Kučera - Drobek je tradičně šéfem štábu Tramprské noty, získala skupina Šakali.

Třetím a posledním hostem festivalu byl **Wabi Daněk**, uzavírající oficiální program. Nezbyvá, než chválit: jako správný profesionál přijel hodinu před sjednaným časem, nenechal se připravit o nerv nečekaným skluzem, chvíli si zdřímnul a pak se dvě hodiny bavil hudební produkcí a povídáním s kamarády. Na požádání rozdával autogramy, fotografoval se s pořadateli, s diváky, s jejich dětmi a dětmi jejich dětí a neztrácel dobrou náladu. V dobré náladě vystoupil, již s téměř tříhodinovým skluzem, na scénu a vystříhl hodinový program jak ze žurnálu...

On Staňa, když hraje bez toho Miloša Dvořáčka, je takové žďabec víc nostalgické. A pasuje mu to

", zhodnotil jeho vystoupení kterýsi z kamarádů.

Zhruba půl hodiny před půlnocí byl zapálen oheň. Po jeho slavnostním zahájení byly předány ceny vítězům a okolo půlnoci se znovu dostaly ke slovu muzika a zpěv. Mnozí sice odešli spát - diváci, pořadatelé i muzikanti, všichni rovnoprávně do vlastních spacáků a stanů nebo do sokolovny, na parkety z měkkého buku - ale když jsem v osm ráno vstával, byla u ohně ještě početná skupina muzikantů. Těch co soutěžili, i diváků, kteří přijeli s hudebním nástrojem. A tak to má být. Když jsme o hodinu později odjížděli, ještě pořád hráli a jestli neumřeli, hrajou dodnes.

Co dodat? Přesto, že zlověstná trináctka dvakrát téměř úspěšně zaútočila, dobrá věc se podařila, muzikantská radost zvítězila. Díky celé řadě již jmenovaných lidiček, díky všem, kteří zajišťovali zázemí festivalu, díky k smrti unavenému zvukaři Samovi Lukáškovu, který málem

Tramprská nota 2007 trináctkou zkoušená

Napsal uživatel Karel Vidimský - Cimbura
Středa, 06 Červen 2007 04:00

položil na oltář tohoto ročníku vlastní aparaturu a především díky divákům. Už jsem navštívil lecjaký festival a přehlídku. V posledních letech zejména ty vrcholové, organizačně lépe zajištěné a s dokonalejším zázemím. A tak se mi stalo, že jsem tolik vstřícné, pozorné a kamarádské publikum jako v Padochově už dávno neviděl. Bylo dobře...

pro FOLKtime a Oslavské Boudy